

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i

Zwiastun Chrystusowej Epifanii

Wychodzi co dwa miesiące. Redaktor: August Gohlke. Wydawca: **Świecki Ruch** Misyjny „Epifania” (odpowiedzialny w Polsce — **Wiktor Stachowiak**), skrytka pocztowa nr 44, 60-955 Poznań. Adres międzynarodowy: Chester Springs, Pa. 19425, USA.
Cena: w prenumeracie rocznej zł 36, pojedyn. numeru zł 6.

OFIARY LUDU W ZIEMI OBIECANEJ

OFIARY ludu — te, które miały być składane przez Izraelitów w czasie następującym po ofiarach Dnia Pojednania — opisane są głównie w 3 Moj. 1-7; 17; 19:5-8 i omówione są z punktu widzenia typu i antytypu w *Cieniach Przybytku*, str. 97-110 a szczegółowiej w P '64, str. 54-58, 68-71, 83-87; '65, str. 40-47, 52-55 podane są, aby jako typy przedstawiały, ogólnie mówiąc, antytypowe ofiary ludzkości, które następują po: (a) kompletnym wystawieniu Przybytku Epifanicznego - 2 Moj. 40:1-11 (włączając Obóz), (b) zupełnym wyposażeniu Królewskiego Kapłaństwa w tysiącletnie władze, posiadłości, służby, przywileje i prerogatywy (typowo przedstawione przez szaty czci i ozdoby 2 Moj. 40:12-15; E 11, str. 579; Z 4602; Ter. Pr '53, str. 47, kol. lewa u dołu; P '54, str. 30; '80, str. 78, 79), (c) pokropieniu krwią antytypowego kozła Pańskiego (3 Mój 16:15) i (d) powstaniu od umarłych Wielkiej Kompanii i Godnych oraz wyposażeniu ich w tysiącletnie urzędy i władze - Godnych w ziemskiej fazie Królestwa jako specjalnych przedstawicieli na ziemi Chrystusa w chwale (2 Moj. 38:21; 4 .Moj. 3; 8:5-26; porównaj P '64, str. 55, kol. 2, par. 3).

(2) Instrukcje dotyczące ofiar ludu opisane w 4 Moj. 15:1-28 także stosują się do ludzkości w Tysiącletnim Pośredniczącym Panowaniu z „niewielkim bardzo początkiem” występującym uprzednio (*Cienie Przybytku*, str. 97). Lecz instrukcje te stosują się także w sposób poczytalny do poświęconych w Wieku Ewangelii, szczególnie włączając okresy Paruzji

i Epifanii. Rozważymy je tutaj z tego ostatniego punktu widzenia. Jehowa poinstruował Jezusa, jako Swego Wykonawcę (w. 1) w sprawach, które Jego poświęceniu mają czynić, gdy wejdą poczytalnie do danej przez Boga antytypowej Ziemi Obiecanej (w. 2) i rozkoszować się będą obrazowym mlekiem i miodem.

(3) Bóg przez Jezusa dał instrukcje dla Swego ludu

ofiarującego Mu swoje wszystko, co ludzkie w pełnym poświęceniu i objawił Swoje przyjęcie ofiary Jezusa na jego korzyść (na całopalenie, w. 3), gdy wypełniał stosowne śluby, zobowiązania przymierza i przyjmował je (ofiary bądź poślubioną), dobrowolnie, bez przymusu (ofiary bądź dobrowolną). To ma być czynione w sprawach należących do usprawiedliwienia, poświęcenia i napełnienia Duchem oraz odpowiednio do zajmowanego stanowiska przed

Bogiem (uroczyste święta [Wielkanoc, Zielone Świątki i Kuczki - por. E 11, 398]), w sposób przyjemny i podobający się Jemu oraz odpowiednio do miary zdolności każdego (wdzięczną wonność PANU z wołów ... z owiec; *Cienie Przybytku*, str. 99, 100).

(4) Lud ze swoją ofiarą, stanowiącą wszystko co ludzkie, w poświęceniu Bogu ma przynieść od siebie cześć (szczególnie włączając służbę) i chwałę dla Niego, odzwierciedlając Jego chlubę w Jego chwalebnej mądrości, sprawiedliwości, mocy i miłości. (1 Kor. 10:31), w popieraniu Jego planu przez ogłaszanie Jego Słowa w zakresie głębszych prawd (ofiara śniadna z mąki, w. 4; *Cienie Przybytku*, str.-102, 103) z dobrą miarą Ducha Świętego (oliwa) i w jego łatwiejszych prawdach (wina ...

„UMIEJĘTNI I UTWIERDZENI W TERAŹNIEJSZEJ PRAWDZIE”
2 Piotra 1:12

DWUMIESIĘCZNIK

Listopad-Grudzień 1981

Nr 319 (6)

SPIS TREŚCI

Ofiary ludu w ziemi obiecanej, 4 Moj. 15	82
Balsam i Balak — Typ i Antytyp, 4 Moj. 22-24.....	85
Różne działanie ducha.....	91
Interesujące pytania i odpowiedzi.....	94

„OCZEKUJĄC ONEJ BŁOGOSŁAWIONEJ NADZIEI I EPIFANII CHWAŁY WIELKIEGO BOGA I ZBAWICIELA NASZEGO JEZUSA CHRYSZTUSA”
Tytus 2:13

ofiary mokrą, w. 5). Ci, którzy są bardziej rozwinięci na podobieństwo Boga mają przynieść większą antytypową ofiarę śniedną zmieszana z większą miarą Ducha Świętego i z większą ofiarą mokrą (baran, w. 6, 7).

(5) Ci z największym rozwojem na podobieństwo Boga mają przynieść największą antytypową ofiarę śniedną, największą miarę Ducha i największą antytypową ofiarę mokrą (cielec, w. 8-10). Godni i inni wierni restytucjoniści przyniosą swoje antytypowe cielce w późniejszej części Pośredniczącego Panowania. Te są Boskie instrukcje dane przez Jezusa dla różnych stopni rozwoju w przypadku każdego poświęconego (w. 11, 12). Wszystek poświęcony lud Boży powinien naprawdę pilnie starać się, aby używać i powiększać używanie swego wszystkiego, co ludzkie w sposób najbardziej korzystny w przynoszeniu czci i chwały Jehowie przez ogłaszanie głębszych i łatwiejszych prawd zmieszanych z taką ilością Boskiego świętego Ducha, jaka jest możliwie osiągalna dla niego (Iz. 61:1-3; Gal 5:16; Efez. 5:18).

(6) Odpowiednie instrukcje Boże miały stosować się do splotzonych z Ducha (w domu zrodzony, w. 13) i także to samo do poświęconych nie splotzonych z Ducha, tych „Poświęcających się między Wiekami” (przychodzeń, mieszkający z wami, w. 14, 15; Z 5761). Nie miało być różnicy - napomnienie jest dla nich wszystkich - i wszyscy oni są odpowiedzialni przed Jehową mając być bardzo pilnymi w tej sprawie (w. 16).

(7) Bóg poinstruował dodatkowo Swoją lud przez Jezusa (w. 17), aby, gdy wejdzie w sferę Prawdy i jej Ducha (w. 18) i przyswoi sobie jej cudowne prawdy (w. 19), starał się, na ile to będzie w sposób rozsądny możliwe, angażować swoje nowe stworzenia i nowe serce, umysł i wolę do służenia Jemu, robiąc z nich użytek w coraz wyższych i wyższych formach, dla Jego większej czci i chwały (ofiarować będziecie ofiarę podnoszenia Panu; por. E 11, str. 473).

GRZECHY Z NIEŚWIADOMOŚCI I ROZMYŚLNOŚCI

(8) Instrukcje Boże dane przez Jezusa dodatkowo odnosily się do przypadków Jego ludu grzeszącego przez popełnienie i zaniedbanie wobec Jego Prawdy i jej zarządzeń (w. 22, 23). Włączone są tu przypadki ludu Bożego w ogóle grzeszącego z powodu nieświadomości i słabości Adamowej. Gdy to uczynił, miał okazać Bogu swoje uznanie, że zasługa ofiary Jezusa jest całkowicie przyjemna i dostateczna przed Bogiem, aby spowodować przebaczenie za takie przestępstwa. Miał z nim przynieść swoją cześć i chwałę w łączności ze stosownymi głębszymi i łatwiejszymi prawdami oraz wiarę w ofiarę Jezusa, jako dostateczną do pojednania za jego grzechy (w. 24; por. 3 Moj. 4:13-21; Ter. Pr. '65, str. 23-25). Jezus jako Najwyższy Kapłan na podstawie Swej okupowej ofiary dokona za niego pojednania, za jego grzechy Adamowe, jeśli będzie pokutował i starał się

o to przez Niego (w. 25). To było instrukcją tak dla splotzonych z Ducha, jak i poświęconych nie splotzonych z Ducha (w. 26).

(9) Jednostki popełniające grzechy z powodu nieświadomości i/lub słabości Adamowej miały indywidualnie wyrazić swój smutek serca, pokutę, za grzechy i okazać dowody swej wiary w ofiarę Jezusa oraz jej ocenę, jako ofiarę w pełni dostateczną do pojednania za ich grzechy (w. 27). Jezus, jako Najwyższy Kapłan mógł uczynić pojednanie za ich grzechy i na tej podstawie grzechy splotzonych z Ducha i nie splotzonych z Ducha poświęconych mogły otrzymać przebaczenie (w. 28, 29; por. z 3 Moj. 4:28-35; P '65, str. 43).

(10) Lecz gdyby niektórzy ze splotzonych z Ducha lub nie splotzonych z Ducha poświęconych mieli zgrzeszyć z pełną świadomością, tacy zelżyliby Jehowę i byliby odrzuceni ze swego stanowiska przed Nim wśród Jego ludu (w. 30). Tacy traktowaliby Słowo Boże z pogardą i łamaliby Jego zarządzenia i byliby całkowicie odcięci ze swego stanowiska przed Panem z powodu świadomej rozmyślności (w. 31). To znaczyłoby wtórą śmierć dla w pełni dobrowolnych grzeszników z nowych stworzeń (Żyd. 6:4-8; 10:26-31). Należy tu nadmienić, że są niektóre grzechy, które częściowo wynikają z nieświadomości i słabości Adamowej a częściowo ze świadomości. Ta część grzechów prawdziwie pokutujących, która spowodowana jest nieświadomością i słabością Adamową może być przebaczona przez zasługę Chrystusa, natomiast rozmyślność w grzechach musi być prześlągana przez „plagi”, niefortunne okoliczności i wydarzenia (Łuk. 12:47, 48; por. z BS Nr 318).

WYROK ŚMIERCI NA GWAŁCĄCEGO SABAT

(11) W 1 Moj. 2:2, 3 Bóg powiedział o Swym odpocznieniu siódmego dnia twórczego. Jednakże nie dał człowiekowi zachowywania sabatu, jako przepisu, aż dopiero uczynił to, tuż przed daniem zakonu Mojżeszowego dzieciom Izraela na górze Synaj, dając mannę na puszczy (2 Moj. 16:5, 20-30). Było to dla nich nową rzeczą i było im nakazane, jako część Dziesięciu Przykazań (2 Moj. 20:8-11; zobacz także 31:12-17). Ze to było dla nich *nową* rzeczą, pokazane jest także przez niepewność Mojżesza w sprawie wzmiankowanej w 4 Moj. 15:32-36. Dziesięć Przykazań stanowiło część Przymierza Zakonu (2 Moj. 34:28; 5 Moj. 4: 13, 14; 5; Żyd. 8:6-8), antytypowej Agary i dlatego nie zostało nakazane chrześcijanom (Rzym. 7:6, 7; 10:4; Gal. 4:22-31). Chrześcijanie zachowują antytypowy sabat lub odpocznienie (F 465-486).

(12) Antytypowym sabatem, jako siódmym 1000-letnim dniem, jest Milenium (Tysiąclecie). Sabat Wieku Ewangelii jest poczytalnym Wiekiem Tysiącletnim, to jest poczytalnym odpocznieniem od przekleństwa, które to odpocznienie, usprawiedliwienie z wiary przypisuje uspra-

wiedliwionym z wiary, ponieważ usprawiedliwienie z wiary poczytuje korzystającym z tego usprawiedliwienia wszystkie błogosławieństwa restytucji, a więc odpocznienie lub uwolnienie od przekleństwa. Zachowanie sabatu Wieku Ewangelii znaczy dwie rzeczy: (a) że osoba kontynuuje ufanie w Boską obietnicę przebaczenia jej grzechów na podstawie zasługi Chrystusa, przypisania jej zasługi Chrystusa aktualnie lub próbnie i zachowania jej w społeczności z Nim i (b) życie w harmonii z zawartością trzech błogosławieństw usprawiedliwienia powyżej wzmiankowanych, to jest żyć życiem sprawiedliwym nienawidząc, unikając i oponując wobec grzechu oraz postępując sprawiedliwie wobec Jehowy i bliźniego (por. E 11, str. 480).

(13) Potem, gdy lud Boży wszedł w stan Wieku Ewangelii, zetknął się z niektórymi osobami, które świadomie zaprzeczały okupowi lub udziałowi Kościoła w ofierze za grzech i/lub ciężko grzeszyli pod względem moralnym, działając w ten sposób wbrew Duchowi łaski (w. 32; 2 Piotra 2:1, 12-22; Żyd. 6:4-8; 10: 26-31; Mat. 12:31, 32), często przygotowawczo celem rozpowszechniania na wielką skalę swych poważnych błędów doktryny i praktyki oraz w ten sposób wykonując przesiewawczą pracę (1 Kor. 3:17; Judy 4-16; por. 2 Moj. 22:6; 35:2, 3; E 11, str. 383, 483). Ci, którzy dowiedzieli się o czynach tak poważnego grzechu, mieli tych, którzy je popełniali, przyprowadzić przed Jezusa jako Wykonawcę Boga i jako Najwyższego Kapłana oraz, gdy zachodziła konieczność, przed zbór ludu Bożego celem po-

zbawienia społeczności (w. 33; por. Mat. 18:17; 1 Kor. 5:1-5).

(14) Gdy była wątpliwość, jak powinno się postępować z takimi grzesznikami zostali oni zatrzymani pod specjalnym nadzorem do czasu aż wyklaruje się właściwa procedura w harmonii ze Słowem Bożym (w. 34). Jehowa objawił za pośrednictwem Jezusa przez Swoje Słowo, że tacy zatwardziali grzesznicy, jako ekskomunikowani, powinni być całkowicie zbici prawdami Pisma Świętego przez lud Boży (w. 35). W ten sposób powinni być odcięci spośród ludu Bożego i uważani, jako tracący swoje stanowisko przed Bogiem — spłodzeni z Ducha, jako grzeszący grzechem na śmierć — wtórą śmierć (w. 36; 1 Jana 5:16).

(15) 4 Moj. 15:37-41 traktuje antytypowo o ślubach ludu Bożego, szczególnie o naszym specjalnym ślubie, przedstawionym typowo przez sznurek hiacyntowy, lub ozdobę, przyczepiony do bram szat. 4 Moj. 15:37-41 w rzeczywistości należy do 4 Moj. 16, który to rozdział traktuje o buncie Korego, Datana, Abirona, Hona i 250 książąt, przedstawiając typowo buntownicze akty wodzów w piątym przesiewaniu (1908-1911) — kontradycjonizmie. Sprawy te zostały wystarczająco przedstawione w Z 5267, 5268; Ter. Pr. '63, str. 82, par. 45-49; '50, str. 20, par. 8; E 9, 387-394; P '50, str. 90-92; '68, str. 55-57, tak że nie będziemy ich tutaj powtarzać. Modlimy się, aby studiowanie 4 Moj. 15, z zawartymi w tym rozdziale dobrymi lekcjami, było wielką korzyścią drogiego ludu Bożego.

PYTANIA BEREŃSKIE DO POWYŻSZEGO

(1) Co stanowiło ofiary ludu? Gdzie one głównie są opisane? Przedstawione z punktu widzenia typu i antytypu? Mówiąc ogólnie, co mają pokazać w sposób antytypowy? W następstwie jakich czterech rzeczy? Jak udowodnionych i wzmocnionych w każdym przypadku?

(2) Do kogo także stosują się antytypowo ofiary opisane w 4 Moj. 15:1-28? Kiedy? Z jakim wyprzedzeniem? Gdzie potwierdzone? Lecz do kogo także stosują się te ofiary antytypowo? Kiedy? Jak je tutaj potraktujemy? Kogo Jehowa poinstruował? Jako co? Jak pokazane w typie? Do czego odnosiła się instrukcja? Jak to wyrażone w typie? Z czego będą korzystać?

(3) Co Bóg dał za pośrednictwem Jezusa? Co objawił? Jak to pokazuje typ? Gdy co uczynił, jako Jego lud? Jak to pokazane w typie? Jak? Jak to pokazują typ? W jakich sprawach mają być te ofiary czynione? Jak to jest pokazane w typie? Jak potwierdzone? W jaki sposób? Odpowiednio do czego? Jak przedstawione w typie? Jak potwierdzone?

(4) Co lud Boży ma przynieść do Niego ze swoim ofiarowaniem wszystkiego co ludzkie? Szczególnie co włączając? Co odzwierciedlając?

W czynieniu czego? Przez co? Jak to pokazane w typie? Jak potwierdzone? Z czym zmieszane? Z czym jeszcze? Jak pokazane w typie? Co mają czynić ci z większym rozwojem na podobieństwo Boga? Jak to jest pokazane w typie?

(5) Co mają uczynić ci z największym rozwojem na podobieństwo Boga? Jak to jest przedstawione w typie? Kiedy Godni i inni restytucjoniści przyniosą antytypowe cielce? Czyje są te instrukcje? Do czego? Jak pokazane w typie? Co powinien czynić wszystek poświęcony lud Boży? Jak? Jak to jest udowodnione?

(6) Do kogo miały się stosować odpowiednie instrukcje? Jak to przedstawia typ? Do kogo jeszcze? Jak to pokazuje typ? Jak to jest potwierdzone? W czym nie miało być różnicy? Jak to pokazane w typie?

(7) Co Bóg uczynił dodatkowo? Przez kogo? Jak to jest pokazane w typie? Co ma czynić i kiedy?

(8) Do czego odnosiły się dodatkowo Boskie instrukcje? Jak to jest pokazane w typie? Co jest tu włączone? Co lud Boży ma przynieść Bogu, gdy grzeszy z nieświadomości? Co jeszcze? Ponadto, co jeszcze? Jak to wszystko jest pokazane w typie? Potwierdzone? Czego doko-

na Jezus? Za co? Jeśli co uczyni? Jak to jest pokazane w typie? Dla jakich dwóch klas była ta instrukcja?

(9) Co miało być uczynione za indywidualne grzechy nieświadomości i słabości Adamowej? Jak to pokazuje typ? Co Jezus czyni dla nich? Jako kto? Za kogo? Jak to pokazuje typ? Jak to jest potwierdzone?

(10) Lecz gdyby którzy zgrzeszyli z pełną świadomością, co by uczynili? Jaka była procedura wobec takich? Co czyniliby? Co by ich spotkało? Dlaczego? Jak to pokazuje typ? Co by to znaczyło dla w pełni świadomych nowych stworzeń? Co jeszcze należałoby tu nadmienić? Jak to jest udowodnione? Jak potwierdzone?

(11) O czym Bóg powiedział w 1 Moj. 2:2, 3? Lecz czego nie dał? Aż do kiedy? Jak to jest udowodnione? Jako jaka rzecz, było to im nakazane? Jako część czego? Jak to jest udowodnione? Czego częścią było Dziesięć Przykazań? Jak to jest udowodnione? Dlatego komu nie zostało nakazane? Jak to jest udowodnione? Co chrześcijanie zachowują? Jak to jest pokazane?

(12) Co jest antytypowym sabatem jako siódmym 1000-letnim dniem? Co jest sabatem Wieku Ewangelii? Dlaczego? Jakie dwie rzeczy zawarte są w zachowaniu sabatu Wieku Ewangelii?

(13) Z czym zetknął się lud Boży? Kiedy? Jak to jest pokazane w typie? Jak udowodnione? Często przygotowawczo do czego? Jak to jest udowodnione? Co mieli czynić ci, którzy się dowiedzieli o takich czynach poważnego grzechu? Jak to jest przedstawione w typie? Jak potwierdzone?

(14) Co miało być czynione, gdy była wątpliwość odnośnie procedury wobec takich grzeszników? Jak to jest przedstawione w typie? Co Jehowa objawił? Jak? Jak to pokazuje typ? Co następowało? Jak to przedstawia typ? Jak to jest udowodnione?

(15) O czym traktuje 4 Moj. 15:37-41? Szczególnie o czym? Jak to pokazuje typ? Do czego w rzeczywistości należy 4 Moj. 15:37-41? O czym traktuje 4 Moj. 16? Przedstawiając typowo co? Gdzie sprawy te były wystarczająco przedstawione? O co się modlimy w związku z tym? P '81, 60.

BALAAM I BALAK — TYP I ANTYTYP

4 Moj. 22—24

JEDNĄ z ciemnych postaci Starego Testamentu jest Balaam. Opis dotyczący Balaama (w 4 Moj. 22—24) i Balaka jest niezwykle i interesujący. Balaam przebywał w Aram lub Mezopotamii (23:7; 5 Moj. 23:4), na tym samym obszarze, z którego przybył Abraham (Dz. Ap. 7:2) i był uważany za udzielającego wyroczni, jako posiadający pozazmysłowe zdolności. Bóg posługiwał się nim w pewnym stopniu, chociaż jedynie naród Izraelski był w stosunku przymierza z Bogiem (Am. 3:2). Balaam posiadał niektóre dobre przymioty, ale dominowały w nim złe cechy, szczególnie miłość pieniędzy, zaszczytów i innych wynagrodzeń ziemskich. W przedrukach, na stronie 5322, on jest nazwany „Zły człowiek z bojaźnią Bożą”. Nowy Testament stwierdza, że „zapłatę niesprawiedliwości umiłował” i że niektórzy niepobożni „za błędem Balaamowej zapłaty puścili się”. Bóg ganił niektórych pergamskich braci za to, że „trzymają naukę Balaamową, który uczył Balaka, aby wrzucił zgorszenie przed syny Izraelskie, żeby jedli rzeczy bałwanom ofiarowane, i wszeteczeństwo płodzili” (2 Piotra 2:15, 16; Judy 11; Obj. 2:14).

(2) Rozpatrzmy tutaj opis o Balaamie i Balaku, który jest interesujący także z punktu widzenia typu i antytypu. Balak jest typem na szatana a Balaam na pewnych ambitnych niewiernych wodzów, szczególnie wśród kleru, którzy nauczali mniej lub więcej Prawdy na czasie w okresie ich działalności, lecz często byli opanowani chciwością bogactw, zaszczytów, władzy, wpływu, itd. (Ter Pr. '37, str. 86). Będziemy ich zwykle określać w tym artykule

mianem „chciwych wodzów”. Czas zastosowania antytypu 4 Moj. 22—24 rozpoczyna się w żniwie Wieku Żydowskiego i trwa w Wieku Ewangelii aż do tyjatyńskiego okresu Kościoła włącznie. Są także jeszcze inne antytypowe zastosowania, włączając jedno w żniwie Wieku Ewangelii i drugie w Epifanii. Tych nie będziemy tutaj rozpatrywać.

(3) Lud Boży (Izrael, 4 Moj. 22:1) w żniwie Wieku Żydowskiego posuwał się naprzód wkraczając w sferę początkowego autokratycznego sprawowania się „tajemnicy nieprawości (pola Moabskie; 2 Tes. 2:7) wśród Duchowego Izraela, w jego ziemskim okresie życia, podczas rozwijania kościoła nominalnego (z tej strony Jordanu przeciw Jerychowi). Szatan obserwował z niepokojem wszystko, czego Duchowy Izrael pod kierunkiem nauczycieli Prawdy żniwa żydowskiego, szczególnie Jezusa i Apostołów, dokonał w objaniu błazniceli (Amorejczyków, w. 2). Podwładni szatana o autokratycznym usposobieniu ulękli się wielce, zatrwożyli z powodu takich działań (w. 3) i dali do zrozumienia połączonym przewodzącym błaznicelom kontrowersyjnym (starsi Madyjańscy, w. 4) że, jak działo się z błaznicelami pokonanymi w procesie zbijania przez nauczycieli Prawdy żniwa żydowskiego, tak i oni podobnie szybko i łatwo będą zwyciężeni. Jednak szatan był władcą autokratów (Balak [*marnotrawca, niszczyciel*] ... Seforów [*ptak*] ... był królem Moabskim).

(4) Przeto szatan, w chytrym dążeniu do zniszczenia Duchowego Izraela, subtelnie przeprowadził akcję wzywania chciwych wodzów

z ich sfery w celu pomóżenia mu w staraniach duchowego szkodzenia i wypędzenia ze sfery Prawdy i jej ducha wzrastających liczb Duchowego Izraela, który odłączył się od obecnego złego świata i z powodu ufności w siłę Boga i Chrystusa (Filip. 4:13; Jana 15:5; 2 Kor. 12:9; Żyd. 13:6; 1 Jana 4:4), był za mocny dla szatana do przewyciężenia go inaczej (I posłał ... do Balaama [*polykacz ludu*] ... Beorowego [*pochodnia*], do Pethoru [*rozciągłość*] ... mówiąc ... przyjdź ... przeklinaj mnie kwoli lud ten, bo mocniejszy jest nad mię; owa snąc go będę mógł porazić, i wygnać go z ziemi, w. 5, 6). Szatan wykazał zaufanie w zdolności chciwych wodzów, mówiąc, że komu wyświadczą dobrodziejstwo, ten będzie miał dobrodziejstwo a komu będą starali się duchowo szkodzić, ten naprawdę poniesie szkodę i dozna zniszczenia (komu błogosławisz, błogosławiony będzie; a kogo przeklinasz, przeklęty będzie).

DWIE DELEGACJE EMISARIUSZY SZATANA

(5) Pierwsza delegacja autokratycznych wodzów i nauczających błędu wodzów kontrowersjalistów, których szatan użył jak swoich emisariuszy, niosąc bogate nagrody za popełnianie złych czynów, przedłożyła swoje wezwania odpowiednim chciwym wodzom w żniwie Wieku Żydowskiego, w początkowym sprawowaniu „tajemnicy nieprawości” (starsi Moabsy, i ... Madyjańscy, mając zapłatę za wieszczbę ... do Balaama, powiedzieli ... słowa Balakowe, w. 7, 8). Chciwi wodzowie przyjęli tych emisariuszy z ich wezwaniem a sami w tym czasie poszukiwali woli Jehowy w odniesieniu do ich właściwego postępowania (w. 8). Bóg wzbudził w umysłach tych chciwych wodzów pytanie dotyczące prawdziwej tożsamości tych emisariuszy a oni powtórzyli wezwania (w. 9-11). Oni nie zdawali sobie sprawy, że wezwania w rzeczywistości pochodziły od szatana, ponieważ byli co najmniej w pewnym stopniu zaślepionymi przez umiłowanie zaszczytów i zapłaty. Lecz słusznie wywnioskowali, że Bóg zabronił im pójść na wezwanie takiego poselstwa, ponieważ nie mieli starać się szkodzić Duchowemu Izraelowi, gdyż naród ten jest błogosławiony przez Boga (w. 12). Stosownie do tego grupa chciwych wodzów żniwa żydowskiego lub okresu efeskiego, po jakimś czasie badania sprawy, słusznie odmówiła spełnienia wezwań emisariuszy i odrzuciła je, z powodu zdania sobie sprawy z tego, że Bóg zabronił jej przyjąć i postępować według takiego poselstwa (w. 13). Oczywiście, takie działania przysły pod uwagę szatana (w. 14).

(6) W rezultacie szatan subtelnie zaaranżował w okresie smyrneńskim (70-313 po Chrystusie) powołanie drugiej delegacji autokratycznych wodzów wyższej rangi w jego służbie, i posłał ich z bardziej natręczywą apelacją oraz obietnicami większych zaszczytów i większej zapłaty do tych chciwych wodzów, aby usunąć wszelkie przeszkody i żeby tylko mogli

przyjść i dla niego spełnić misję szkodzenia Duchowemu Izraelowi (w. 15-17). Smyrneńska grupa, chciwych wodzów słusznie odpowiedziała, odrzuciwszy także drugą kuszącą ofertę szatana, mówiąc, że, choćby im były zaoferowane daleko większe zaszczyty i zapłata, to i tak nie mogliby postąpić wbrew instrukcjom Boga i uczynić mniej lub więcej (w. 18). Lecz w tym przypadku także przyjęli emisariuszy z ich wezwaniem spodziewając się otrzymania dalszych i być może innych instrukcji od Boga w przedmiocie, na który już mieli odpowiedź Boga (w. 19). W swym stanie dwoistego umysłu (Jak. 1:8) medytowali nad tą sprawą w całej rozciągłości. Bóg zdawał się mówić im, aby szli, jeśli emisariusze uczynią ponowne wezwanie, zastrzegając, by wówczas czynili tylko to, co On rozkazał (w. 20).

(7) Po okresie medytacji, lecz bez czekania na dalsze wezwanie, smyrneńska grupa chciwych wodzów nie okazując posłuszeństwa pospiesznie przystąpiła do przygotowania swego stanowiska nauczania i działania na nim zgodnie z wezwaniem otrzymanymi przez drugą delegację autokratycznych wodzów (w. 21; Judy 11). Lecz przeciwko nim powstał słuszny gniew Boga, ponieważ w ten sposób ustąpili złej stronie swych umysłów a On wzbudził przeciw nim smyrneńskich członków gwiezdnych i innych wiernych wodzów (Apostoła Jana, Polikarpa, Ignacjusza, Polikratesa, Ireneusza, Tertuliana, itd. — Ter. Pr. '72, 93; '73, 78; '53, 24, 25). Smyrneńskiej grupie chciwych wodzów towarzyszyli sekciarze grekokatolicy i rzymskokatolicy (w. 22).

ANTYTYPOWA MÓWIĄCA OŚLICA

(8) Ta smyrneńska grupa chciwych wodzów w swym stanowisku nauczania wiedziała o tych członkach gwiezdnych i innych wodzach, jako sługach ludu Bożego, sprzeciwiając się ich postępowaniu w sposób kontrowersyjny, lecz w swej chciwości była zaślepiona w kwestii rzeczywistego ich uznania i respektowania oraz posłuszeństwa ich radom, jako sług Bożych. Na stanowisku chciwych wodzów, jako nauczycieli biblijnej doktryny nie byli w stanie kontynuować chciwego postępowania, lecz zboczyli z niego. Jako antytypowy Balaam popełnili gwałt wobec swego stanowiska nauczania w tym celu, aby spróbować naprowadzić je ponownie na drogę swego chciwego postępowania (w. 23).

(9) Po drugie, smyrneńscy członkowie gwiezdni i inni wodzowie zajęli swoje stanowisko w sferze służby dotyczącej spraw organizacji, dobrze popartych ustępami Pisma Świętego (w. 24). W odpowiednim stanowisku chciwych wodzów, jako nauczycieli biblijnych spraw organizacyjnych, rozpoznali, że nie mogliby kontynuować złego postępowania. W konsekwencji uchwycili się z uporem odpowiednich ustępów Pisma Świętego, co spowodowało szkodę w postępowaniu chciwych wodzów z tym rezultatem, że w tym względzie także

popelnili gwałt wobec swego stanowiska nauczania (w. 25).

(10) Po trzecie, smyrneńscy członkowie gwiazdni i inni wodzowie zajęli stanowisko w sprawach *praktyki* w ścisły i niezbity biblijny sposób (w. 26). W rezultacie stanowisko chciwych smyrneńskich wodzów, jako nauczycieli biblijnej praktyki upadło a oni popełnili nawet większy gwałt wobec niego w tym względzie (w. 27).

(11) Ostatecznie, jednakże, stanowisko nauczania chciwych wodzów dzięki Boskiej pomocy mogło rzeczywiście przełamać się i w sposób efektywny postawić im zarzuty z powodu ich złego postępowania w zadawaniu mu gwałtu w *doktrynie, organizacji i praktyce* (w. 28; 2 Piotra 2:16). Lecz ci wodzowie twierdzili w swej chciwości, że ich stanowisko nauczania niewłaściwie działało z nimi i grozili, że zniszczą je z tego powodu (w. 29). Ono, jednakże, stawiało im zarzuty pytając, czy przed rozpoczęciem tego chciwego postępowania ono kiedykolwiek działało z nimi niewłaściwie; a oni byli zmuszeni odpowiedzieć negatywnie (w. 30).

OTWARCIE OCZU ANTYTYPOWEGO BALAAMA

(12) Umysłowe oczy chciwych wodzów zostały w końcu otwarte i rozpoznali oraz uszanowali, jako sług Boga smyrneńskich członków gwiazdnych i innych wodzów, którzy stanęli w opozycji z ustępami biblijnymi i zasadami przeciw ich chciwemu postępowaniu. W rezultacie upokorzyli się (w. 31). Smyrneńscy członkowie gwiazdni i inni wodzowie stawili im wówczas zarzuty, że trzykrotny gwałt popełnili wobec swojego stanowiska nauczania. Także mówili o opieraniu się chciwym wodzom, ponieważ ich postępowanie było szaleńcze i przewrotne wobec Boga (w. 32; 2 Piotra 2:16).

(13) Dalej stwierdzili, że chciwi wodzowie w ich stanowisku nauczania rozpoznali ich jako prawdziwych sług Boga i że w ich zaślepieniu, gdyby nie ustąpili w trzech wyżej wspomnianych sposobach przed smyrneńskimi członkami gwiazdnymi i innymi wodzami, straciliby swoje stanowisko przed Bogiem, chociaż stanowisko nauczania byłoby zachowane na użytek innych (w. 33). Chciwi wodzowie ostatecznie przyznali smyrneńskim członkom gwiazdny i innym wodzom, że zgrzeszyli nie rozpoznając, nie respektując i nie okazując im posłuszeństwa oraz oświadczyli, że jeśli ich postępowanie nie podobało się Bogu i Jego prawdziwym sługom, to zaprzestaną takiego postępowania i wrócą się do swej poprzedniej sfery (w. 34). W ten sposób dobra strona ich umysłów tymczasowo zdobyła przewagę.

(14) Ale chciwi wodzowie (antytypowy Balaam) nie chcieli, w złej części swoich umysłów, rzeczywiście opuścić całkowicie swego chciwego postępowania. Zgodnie z tym, Bóg przez. Swych smyrneńskich członków gwiazdnych i innych wodzów, widząc że oni nie mogli odstraszyć chciwych wodzów, udzielił im pozwolenia na

pójście z emisariuszami pod warunkiem, że ich wypowiedzi będą wyrażeniem tego, co On pragnie im dać. Tak więc poszli z nimi (w. 35).

PIERWSZA PRÓBA PRZEKLINANIA

(15) Gdy szatan zdał sobie sprawę, że, mimo to, ci chciwi wodzowie będą przynajmniej w pewnej mierze współpracować z nim, przygotował im przyjęcie w swej sferze autokracji, jak on to zawsze czyni w takich przypadkach (w. 36). Bez identyfikowania samego siebie, jako takiego, szatan spytał czy on z pilnością nie wzywał tych chciwych wodzów i dlaczego nie przybyli szybko, ponieważ on mógłby im udzielić poparcia do zdobycia wielkich zaszczytów (w. 37; por. Mat. 4:8-10).

(16) Chciwi wodzowie w okresie pergameńskim odpowiedzieli, że oni obecnie przybyli, lecz nie mają mocy mówienia czegokolwiek oprócz tego, co Bóg da im mówić (w. 38). Jednakże poszli z szatanem do publicznej sfery, z której, szatan myślał, mogłoby być ogłoszone szkodenie i sprowadzone na Duchowego Izraela (jechał Balaam z Balakiem ... do Kirjat - Husot [*miasto ulic*], w. 39).

(17) Szatan wówczas ofiarował zły rodzaj ofiar, które uznał za pożądane i posłał porcje do chciwych wodzów i innych wodzów im towarzyszących (w. 40). Ostatecznie wyniósł ich na *pozycję klerikalizmu i tych, którzy przez niego panują nad dziedzictwem Boga*, aby mogli łatwo obserwować przynajmniej część Duchowego Izraela (w. 41).

(18) Chciwi wodzowie poprosili tych, którzy w rzeczywistości byli szatanem i jego głównymi sługami, aby przygotowali zupełną liczbę stosownych sfer dla składania ofiar a także i ofiary (4 Moj. 23:1). Szatan i jego główni słudzy spełnili prośbę i chciwi wodzowie ofiarowali ofiary, które uznawały ofiarę Jezusa i Kościoła (w. 2). Wtedy chciwi wodzowie poinstruowali szatana i jego sługi, aby pozostali przy ofiarach, które uważali za przyjęte a sami chcieli dowiedzieć się, jakie wiadomości Bóg mógłby mieć dla nich. Potem odeszli na korzystną pozycję, aby obserwować Duchowego Izraela (w. 3). Wtedy Bóg spotkał się z chciwymi wodzami, którzy zwrócili uwagę na swoje połączone ofiary (w. 4).

(19) Bóg wówczas udzielił chciwym wodzom poselstwa mówiąc im, aby powrócili do szatana w jego sługach i wygłosili to poselstwo. Przeto wrócili do nich (w. 5, 6). Wodzowie ci powtórzyli więc, że byli wezwani ze swej sfery, aby starali się o sprowadzenie duchowej szkody ma Duchowego Izraela i grozili mu zniszczeniem (w. 7). Wodzowie ci zapytali wtedy, jak mogliby uczynić takie rzeczy, gdy Bóg ich nie uczynił (w. 8).

(20) Chciwi wodzowie ze swej korzystnej pozycji przyglądali się w kontemplacji Duchowemu Izraelowi, jako ludowi przebywającemu w stanie separacji od grzechu, błędu, sa-

molubstwa i światowości i poświęcenia się Bogu a nie w unii z ziemskimi rządami (w. 9; 2 Kor. 6:14-18), ludowi, który stał się licznym. Prosil, aby mogli ostatecznie umrzeć śmiercią sprawiedliwych, jak rozpoznali, że takim był Duchowy Izrael (w. 10). Szatan przez swoje sługi postawił zarzuty tym chciwym wodzom, ponieważ zamiast im szkodzić duchowo wygłosili błogosławieństwa dla Duchowego Izraela (w. 11). Ale ci chciwi wodzowie zaprotestowali twierdząc, że musieli starać się o mówienie tylko tego, co Bóg włożył w ich usta (w. 12).

DRUGA PRÓBA PRZEKLINANIA

(21) Następnie szatan zaapelował do chciwych wodzów, aby przypatrywali się niektórym z Duchowego Izraela z innego punktu widzenia, skąd mogliby działać na ich duchową szkodę (w. 13). Przyprowadził ich w *sferę prorokowania* (wykładania) i ponownie przygotował kompletną liczbę sfer dla składania ofiar i ofiarował stosowne ofiary (zawiódł go na pole Sofim [*dozorcy*], na wierzch góry Fazga [*rozpadlina*], w. 14). Szatan i jego słudzy ponownie zostali poinstruowani, aby pozostali z ofiarami, które uważali za pożądane, gdy chciwi wodzowie ubiegali się o spotkanie z Bogiem i starali się otrzymać Jego instrukcję (w. 15).

(22) Ponownie Jehowa spotkał chciwych wodzów i dał im poselstwo do przedłożenia szatanowi i jego sługom, którego skwapliwie chcieli wysłuchać (w. 16, 17). Poselstwo chciwych wodzów do nich było, że, odmiennie od człowieka, Bóg nie kłamie (Żyd. 11:6; 2 Tym. 2:13), ani nie zmienia Swojego Planu, ani nie mówi, że uczyni jakieś rzeczy a potem nie czyni ich (w. 18, 19; Iz. 46:9-11; 55:9-11). Dodatkowo, chciwi wodzowie zaręczyli, że oni otrzymali nakaz od Boga, aby błogosławili Duchowego Izraela i Bóg go błogosławił a oni nie mogli odwrócić tego (w. 20).

(23) Dalej, chciwi wodzowie stwierdzili, że Bóg nie widział nieprawości i przewrotności w Duchowym Izraelu, że On był z nim a głos Chrystusa Króla był wśród niego, jako perspektywnych Królów i Kapłanów mających z Nim królować (w. 21). Bóg wyprowadził ich z tego obecnego złego świata do Swego zarodkowego Królestwa i w Nim oraz przez Niego mieli ogromną siłę. (Bóg wywiódł je z Egiptu; mocą jednoróżcową [*dziki-wół*, ASV] był mu, w. 22).

(24) Ponadto, chciwi wodzowie proklamowali, że żadna zła moc nie przemoże przeciw Duchowemu Izraelowi, o którym będzie mówione, że jest dziełem rąk Boga (w. 23): Powstaną z wielką mocą i nie ustaną aż zostanie dokonane ich destruktywne dzieło przeciw wszelkiemu grzechowi, błędowi, samolubstwu i światowości (w. 2-4). Szatan oczywiście nie był z tego zadowolony i nakazywał chciwym wodzom, aby oni nie starali się przeklinać, ani błogosławić Duchowego Izraela (w. 25), Lecz ci wodzowie rzekli, że oni to już wyjaśnili, iż wszystko co Jehowa mówić będzie to uczynią (w. 26).

TRZECIA PRÓBA PRZEKLINANIA

(25) Szatan w okresie tyjatyjskim uczynił trzeci wysiłek, aby użyć chciwych wodzów do szkodenia Duchowemu Izraelowi (w. 27). Tym razem szatan wziął ich do *sfery połączenia Kościoła i państwa* (wiódł Balak Balaama na wierzch góry Fegor [*otwarcie*], która patrzy ku puszczy, w. 28). Nastąpiła ta sama procedura jak w dwóch poprzednich wysiłkach (w. 29).

(26) Gdy chciwi wodzowie rozpoznali, że podobało się Bogu błogosławienie Duchowego Izraela, nie starali się więcej o użycie swoich zdolności do szkodenia, lecz pilnie zajęli się sprawą jego przebywania w stanie izolacji zgodnie z jego podziałem na antytypowe pokolenia. A Duch Boży spoczął na tych wodzach (4 Moj. 24:1, 2); w rezultacie złożyli dalszą deklarację o Izraelu oświadczając, że ich oczy zrozumienia, które były zamknięte, zostały obecnie otwarte (w. 3, 4) i że słyszeli słowa Boże oraz widzieli objawienie Boże (w. 4).

(27) Treścią trzeciej deklaracji chciwych wodzów o Duchowym Izraelu było; jak przyjemnie atrakcyjne są jego obrazowe miejsca przebywania (w. 5)! Jest on jako obrazowe ogrody, jako wielcy będący szczepieniem. Jehowy i jako usprawiedliwieni, odświeżani obfitym zaopatrzeniem w Prawdę na czasie (w. 6; Ps. 1:3; Jer. 17:7, 8), wystarczającą do zaopatrzenia wielu innych. Jego obrazowe dzieci będą w licznych miejscach a jego władca, Król Jezus i Jego Królestwo będzie wywyższone (w. 7). Jehowa wyprowadził go z tego obecnego złego świata a w Nim i przez Niego mieli tak wielką siłę, że mogli zwyciężyć szatana, grzech, błąd, samolubstwo i światowość krusząc oraz przesywając tych nieprzyjaciół (w. 8).

(28) Chciwi wodzowie oświadczyli także, że Duchowy Izrael zachowywał się z wielką odwagą oraz siłą i któż go poruszy? Błogosławieni są ci, którzy go błogosławią a przekłعی są ci, którzy starają się mu szkodzić (w. 9; 1 Moj. 12:3)! Szatan słysząc tę deklarację tak bardzo korzystną dla Duchowego Izraela był bardzo rozgniewany na chciwych wodzów i gniew ten wyraził zarzucając im, że wezwał ich do szkodenia jego nieprzyjacielom a oni zamiast tego błogosławili im przy wszystkich tych trzech okazjach (w. 10).

(29) Dlatego szatan prosił chciwych wodzów, aby uchodzili do ich własnej sfery, wskazując, że zamierzał obdarzyć ich wielkimi zaszczytami, ale za postępowanie za Jehową zostali ich pozbawieni (w. 11). Lecz chciwi wodzowie spirali się mówiąc, że od początku mówili emisariuszom szatana, iż nawet gdyby dał im nadzwyczaj wielkie bogactwa, to i tak nie mogliby przekroczyć Boskich nakazów, czyniąc dobrze lub źle na własną rękę, lecz że mogliby jedynie głosić, co mówił Bóg (w. 12, 13). Dlatego odpowiedzieli, że wrócą do swej własnej sfery, lecz najpierw oznajmią prorocत्व o tym, co Duchowy Izrael uczyni imperium szatana w żniwie Wieku Ewangelii (w. 14)..

MESJANICZNE PROROCTWO BALAAMA

(30) Chciwi wodzowie, z otwartymi oczami zrozumienia, przedstawili to, co wierzyli, że otrzymali od Boga, a co prawdziwie opisywało przyszłe wydarzenia (w. 15, 16). Oczekiwali Jezusa w Jego wtórej obecności przy końcu Wieku, jako obrazową Gwiazdę, Jutrzenkę, wielkiego Światłodawcę (2 Piotra 1:19; Obj. 2:28; 22:16) a także obrazowego Dzierżyciela szeptum (laski Królestwa) - Lwa z pokolenia Judy, Jedynego mającego prawo, autorytet lub prawowite roszczenie do władania ziemskim dominium (1 Moj. 49:10; Ps. 45:7; Żyd. 1:8; Obj. 5:5; BS '73, 55) i jako Jedynego, który pobije autokratycznych wodzów i niepraworządnych (Ujrzą go ... gwiazda ... laska ... pobije ... Moabskie, i wytraci wszystkie syny Setowe [*synowie zamętu*, ASV], w. 17).

(31) Kościelnictwo, nawet jego największy wodzowie, będzie pokonane a Duchowy Izrael w sferze niebieskiej będzie dominować w odwadze (w. 18). Z nominalnego cielesnego i Duchowego Izraela przyjdzie Wybawiciel, który będzie panował i zniszczy nawet ostatki Swoich nieprzyjaciół w ich zorganizowanych zdolnościach (w. 19; Rzym. 11:26; Mich. 4:8; E, str. 173).

(32) Gdy ci chciwi wodzowie spojrzeli na grzech, prorokowali, że, chociaż on pierwszy wystąpił do walki z ludzkością, będzie ostatecznie na zawsze zniszczony a zło na zawsze przestanie działać (w. 20; Ps. 107:42). Spojrzeli także na deprawację odziedziczonych i nabytych ludzkich talentów (Kenejczycy [*nabytki*], w. 21), rozpoznając, że są one silnie obwaro-

wane w ludzkości, lecz także i one zostaną pokonane przez silniejszych (aż cię Assur zaprowadzi do więzienia).

(33) Chciwi wodzowie przepowiedzieli także, że nieszczęście przyjdzie na żyjących wówczas, gdy Bóg sprowadzi zniszczenie w wielkim ucisku (w. 23; Mat. 24:19, 21, 22, 30). Imperium Brytyjskie utrafi mocarzy świata, włączając nawet naród żydowski, lecz ostatecznie imperium to także zginie wiecznie (w. 24). Chciwi wodzowie wówczas wrócili się do swej własnej sfery, podobnie jak to uczynił szatan (w. 25).

(34) Chciwi wodzowie, antytypowy Balaam, pokazani są, jako posiadający niektóre dobre przymioty, lecz złe przymioty, szczególnie chciwość zaszczytów i bogactw, zdawały się przeważać. Najgorszym z ich złych czynów był wpajany przez nich kombinacjonizm (Obj. 2:14), pokazany w typie przez niedozwolone związki mężów Izraela z Moabskimi niewiastami, jak to zostało podane w 4 Moj. 25 i wytłumaczone w zastosowaniu żniwa Wieku Ewangelii w Ter. Pr. '63, str. 80, 81. Ich niesławny koniec w tym zastosowaniu jest pokazany w 4 Moj. 31:8, jak wyjaśniono w Ter. Pr. '37, str. 86.

(35) Postępowanie Balaama w typie i w antytypie z pewnością służy jako przykład ostrzegawczy dla wszystkiego ludu Bożego, szczególnie dla wodzów pośród niego, aby nie byli chciwymi sprośnego zysku, mamony i zaszczytów (Mat. 6:24; 13:22; Łuk. 12:15-21; 1 Tym. 3:3, 8; 6:6-12; Tyt. 1:7, 8; Żyd. 13:5; 1 Piotra 5:2-4; 2 Piotra 2:15, 16; Judy 11; Obj. 2:14).

BEREAŃSKIE PYTANIA DO POWYŻSZEGO

(1) Co można powiedzieć o Balaamie? Gdzie znajduje się w Biblii opis o nim? Według tego jakimi są dwie z jego cech charakterystycznych? Gdzie Balaam mieszkał? Jak to udowodnione? Na jakim obszarze i jako kto? Jaki tego dowód? Za kogo był Balaam uważany? Co Bóg czynił z nim? Pomimo czego? Jaki tego dowód? Co Balaam posiadał? Co w nim dominowało? Jak jest określony w przedrukach na stronie 5322? Co oświadczą Nowy Testament w związku z nim?

(2) Z jakiego innego punktu widzenia jest interesującym opis o Balaamie? Na kogo typem jest Balak? Balaam? Jak zwykle będziemy w tym artykule określać antytyp Balaama? Jaki jest czas zastosowania antytypu? Jakie są inne antytypowe zastosowania? Czego tu nie uczynimy?

(3) Jaki był postęp ludu Bożego w żniwie żydowskim? Jak to pokazuje typ? Jaki tego dowód? W jakim środowisku? Kiedy? Jak to jest pokazane w typie? Co szatan obserwował? Jak? Jaki jest tego typ? Co wynikało z powodu takich działań? Jak to przedstawia typ? Co dali do zrozumienia? Komu? Jak to pokazuje typ?

Czym władcą był szatan? Co znaczy imię Balak? Jak to podaje typ?

(4) Co więc szatan subtelnie urządził? W jakim celu? Z jakiego powodu prawdziwy lud Boży był inaczej za mocny? Dlaczego? Jaki dowód tego? Jaki typ? Co znaczy imię Balaam? W kim szatan pokładał zaufanie? W jakim względzie? Jak to pokazuje typ?

(5) Kogo szatan użył? Jako co? Co nieśli? Co mieli uczynić? Jak to przedstawia typ? Jak się odnieśli chciwi wodzowie do emisariuszy? Czego jednocześnie poszukiwali? Jak to pokazuje typ? Co Bóg uczynił odpowiednim chciwym wodzom? Co oni odpowiedzieli? Jak to jest pokazane w typie? Czego nie rozpoznawali? Dlaczego? Lecz co wnioskowali właściwie? Dlaczego? Jak to przedstawia typ? Co stosownie do tego uczyniła grupa chciwych wodzów żniwa żydowskiego? Po czym? Z powodu czego? Jak to pokazuje typ? Pod czyją uwagę przyszły te działania? Jak to przedstawia typ?

(6) W rezultacie co szatan uczynił? Kiedy? Z czym? Jaki jest tego typ? Co uczyniła smyrneńska grupa chciwych wodzów? Co mówiąc? Wskaż typ! Co uczynili ci chciwi wodzowie

także w tym przypadku? Co spodziewali się otrzymać? Pokaż typ! Jaki był ich stan? Pokaż typ! Co wówczas uczynili? Co Bóg zdawał się im mówić? Pod jakim warunkiem? Pokaż typ!

(7) Co wówczas uczynili smyrneńscy chciwi wodzowie? Po czym? Lecz bez czekania na co? Pokaż typ! Dowód! Jaka była Boska reakcja? Dlaczego? Co On wówczas uczynił? Włączając kogo? Kto towarzyszył chciwym wodzom? Pokaż typ!

(8) Co wiedziała ta smyrneńska grupa chciwych wodzów w ich stanowisku nauczania? Lecz pod jakim względem byli zaślepieni? Czego nie byli zdolni uczynić w ich stanowisku, jako nauczycieli biblijnej doktryny? Co uczynili, jako antytypowy Balaam? Dlaczego? Pokaż typ!

(9) Po drugie, co uczynili smyrneńscy członkowie gwiazdni? Jak to pokazuje typ? Co uczynili w odpowiedniej pozycji chciwych wodzów, jako nauczyciele biblijnej organizacji? Co uczynili w konsekwencji? Z jakim rezultatem? Jak to pokazuje typ?

(10) Po trzecie, co uczynili smyrneńscy członkowie gwiazdni i inni wodzowie? Jak to pokazuje typ? Co z tego wynikło? Co oni uczynili? Jak to jest pokazane w typie?

(11) Co ostatecznie, stanowisko nauczania było w stanie uczynić? Jak to przedstawia typ? Jak to jest udowodnione? Lecz co twierdzili ci wodzowie w ich chciwości? Co grozili? Jak to pokazuje typ? Co uczyniło wówczas odpowiednie stanowisko nauczania? Pytając o co? Co zmuszeni byli odpowiedzieć? Jak to przedstawia typ?

(12) Co w końcu dokonało się? Co uczynili chciwi wodzowie? Co jeszcze? Jak to pokazuje typ? Co wówczas uczynili smyrneńscy członkowie gwiazdni i inni wodzowie? Co jeszcze? Dlaczego? Jak to pokazane w typie? Udowodnione?

(13) Dalej, co stwierdzili ci członkowie gwiazdni i inni wodzowie? Co jeszcze? Chociaż co byłoby zachowane? Jak to pokazuje typ? Co chciwi wodzowie ostatecznie przyznali? Co oświadczyli? Jak to pokazuje typ? Co w ten sposób nastąpiło?

(14) Lecz czego w rzeczywistości nie chcieli uczynić chciwi wodzowie w złej części ich umysłów? Zgodnie z tym, co Bóg uczynił? Przez kogo? Z jakim zastrzeżeniem? Wynikiem? Jaki jest typ tego?

(15) Co uczynił szatan zorientowawszy się, że mimo to, chciwi wodzowie przynajmniej w pewnej mierze będą z nim współpracować? Jak to pokazuje typ? Co jeszcze uczynił? Czego nie czyniąc? Jaki jest typ tego? Jak to jest poparte?

(16) Co odpowiedzieli chciwi wodzowie? Kiedy? Jak to pokazuje typ? Jednakże do czego się posunęli? Z kim? Jaki jest typ tego?

(17) Co wówczas uczynił szatan? Jak to pokazuje typ? Do jakiej wyniósł ich pozycji? Dlaczego? Jak to przedstawia typ?

(18) O co poprosili chciwi wodzowie? Od kogo? Jak to jest pokazane w typie? Co uczynił

szatan i jego główni wodzowie? Chciwi wodzowie? Co uczynili następnie? Jak to pokazuje typ? Co Bóg uczynił wówczas? Jaki jest typ tego?

(19) Co Bóg wówczas udzielił chciwym wodzom? Co oni wtedy uczynili? Jak to przedstawia typ? Co wówczas ci wodzowie powtórzyli? Jak to przedstawia typ? O co wówczas zapytali? Jak to przedstawia typ?

(20) Co czynili chciwi wodzowie ze swej korzystnej pozycji? Jak to pokazuje typ? Jak jest udowodnione? O co prosili? Co rozpoznali? Jak to przedstawia typ? Co uczynił szatan przez swoje sługi? Dlaczego? Jak to pokazuje typ? Lecz co uczynili chciwi wodzowie? Jak to jest przedstawione w typie?

(21) Co szatan następnie uczynił? W jakim celu? Jak to pokazuje typ? W co wprowadził chciwych wodzów? Co ponownie przygotował? Jak to przedstawia typ? Jak on i jego słudzy zostali poinstruowani? Co tymczasem uczynili chciwi wodzowie? Jak to pokazuje typ?

(22) Co Jehowa ponownie uczynił? Jak to przedstawia typ? Co było pierwszą częścią poselstwa chciwych wodzów do szatana i jego sług? Jak to jest udowodnione? Drugą częścią? Trzecią? Jak to pokazuje typ? Jak to jest udowodnione? Co zaręczyli dodatkowo? Jak to przedstawia typ?

(23) Co dalej stwierdzili chciwi wodzowie, po pierwsze? Po drugie? Po trzecie? Jak to przedstawia typ? Co Bóg im uczynił? Co mieli w Nim i przez Niego? Jak to pokazuje typ?

(24) Co ponadto proklamowali chciwi wodzowie? Jak to przedstawia typ? Co uczyni Duchowy Izrael? Jak to pokazuje typ? Jak zareagował szatan? Co uczynił? Jak to pokazuje typ? Co powiedzieli chciwi wodzowie? Jak to przedstawia typ?

(25) Co potem uczynił szatan? Kiedy? Jak to przedstawia typ? Dokąd wziął chciwych wodzowie? Jak to przedstawia typ? Co uczyni ta nastąpiła? Jak to przedstawia typ?

(26) O co nie starali się więcej chciwi wodzowie? Kiedy? Lecz czym zajęli się? Co im się wydarzyło? Jak to przedstawia typ? Co w rezultacie uczynili? Co oświadczając? Jak to przedstawia typ? Co jeszcze? Jak to pokazuje typ?

(27) Co było pierwszą częścią trzeciej deklaracji chciwych wodzów o Duchowym Izraelu? Jak to przedstawia typ? Druga część? Jak udowodniona? Jak przedstawiona w typie? Trzecia część? Jak przedstawiona w typie? Czwarta? Jak przedstawiona w typie?

(28) Co także oświadczyli chciwi wodzowie? Jakie postawili pytanie? Jakie przemówienie wygłosili? Jak to przedstawia typ? Jak udowodnione? Jaka była reakcja szatana? Co uczynił? Jak to pokazuje typ?

(29) O co zatem prosił szatan? Co wskazując? Jak to przedstawia typ? Co uczynili chciwi wodzowie? Co mówiąc? Jak to pokazuje typ? Dlatego co odpowiedzieli? Lecz co oznajmia? Jak to przedstawia typ?

(30) Co przedstawili chciwi wodzowie? Co to prawdziwie opisywało? Jak to przedstawia typ? Kogo oczekiwali? Jako co? Jak to udowodnione? Jako co jeszcze? Jak udowodnione? I dodatkowo jako co? Jak to przedstawia typ?

(31) Co spotka kościelnictwo? Co uczyni Duchowy Izrael? Jak to przedstawia typ? Kto wyjdzie z nominalnego cielesnego i Duchowego Izraela? Co będzie miał? Czynił? Jak to przedstawia typ? Jak udowodnione?

(32) Co prorokowali chciwi wodzowie o grzechu? Jak to przedstawia typ? Jak udowodnione? Na co spojrzeli innego? Jak to pokazuje typ? Co rozpoznając? Ale co je spotka? Jak to przedstawia typ?

(33) Co jeszcze przepowiedzieli chciwi wo-

dzowie? Jak to przedstawia typ? Jak udowodnione? Co uczyni Brytyjskie imperium? Co włączając? Co ich ostatecznie spotka? Jak to przedstawia typ? Co potem uczynili chciwi wodzowie i szatan? Jak to przedstawia typ?

(34) Co w ten sposób jest pokazane u chciwych wodzów, antytypowego Balaama? Co było najgorszym z ich odnośnych czynów? Jak udowodnione? Jak pokazane w typie? Gdzie podane? Gdzie wytłumaczone? W jakim zastosowaniu? Gdzie jest pokazany ich niesławny koniec? W jakim zastosowaniu? Gdzie wyjaśniony?

(35) Jako co służy postępowanie Balaama w typie i antytypie? Szczególnie dla kogo? Jak udowodnione?

RÓŻNORODNE DZIAŁANIA DUCHA

„I różne są sprawy, ale tenże Bóg, który sprawuje wszystko we wszystkich” (1 Kor. 12:6).

T ERAZ, tak jak i we wszystkich innych okresach, istnieje różnorodność działań Ducha Świętego. Duch Święty jest świętą czy Boską mocą, mocą Boga, gdziekolwiek i przez kogokolwiek jest używany. Jest on także usposobieniem Boga, występującym w Nim Samym, w Jezusie Chrystusie i w innych istotach duchowych lub ziemskich. Duch Święty, jako potężna i niewidzialna moc, okazywał się i okazuje wieloma różnymi sposobami. Ta moc, na przykład, brała udział w twórczym dziele (1 Moj. 1:2). Bóg jest istotą duchową, pełną mocy, lecz niewidzialną dla oka ludzkiego. Podobnie aniołowie są wszechmocnymi i niewidzialnymi istotami, które ukazują się poprzez swoje czyny, swoje działanie. Cud jest jedynym sposobem, w jaki istoty duchowe stają się widzialne dla rodzaju ludzkiego. Duchowa istota musi przyjąć materialne ciało, jeżeli chce osiągnąć stan, w którym jest widoczna dla fizycznego wzroku człowieka.

Podczas wieków poprzedzających Ewangelię lub Wiek Kościoła, anielskie istoty pokazywały się w różnych czasach mężom i niewiastom Bożym, by przekazać poselstwo od Boga. Na początkowych etapach rozwoju Kościoła chrześcijańskiego, a także w czasach Apostołów, aniołowie ukazywali się ludowi Bożemu. Ale po śmierci Apostołów, gdy Kościół został założony, pojawienia te ustały, spełniwszy powierzoną im rolę. Można łatwo zauważyć, że wszelkie pojawienie się i objawienie anielskie, jakie miało miejsce od tamtego czasu, służyło jedynie fałszywemu przedstawieniu, zwiedzeniu, co wielu oddaliło od prawdy odkrywanej przez Pismo Święte. W czasie, gdy kanon Pisma Świętego, Biblii, był prawie na ukończeniu, Apostoł Paweł szczególnie ostrzegał Kościół, aby się miał na baczności na tym punkcie, przypominając, że Słowo Boga jest *wystarczające*, „Aby człowiek Boży był doskonały, ku wszelkiej sprawie dobrej dostatecznie *wyćwi-*

czony”, i także ostrzegał „iż w ostateczne czasy odstaną niektórzy od wiary, słuchając duchów zwodzących i nauk dyjabelskich” (2 Tym. 3:13-17; 1 Tym. 4:1).

Apostoł obejmuje wiele myśli w swym dowodzeniu o wystarczalności pisanego Słowa, kiedy mówi: „Wszystko Pismo od Boga jest natchnione, i pożyteczne ku nauce, ku strofowaniu, ku naprawie, ku ćwiczeniu, które jest w sprawiedliwości”. Nie ma więc potrzeby dalszych objawień. Dodał także „Ale choćbyśmy i my, albo Anioł z nieba opowiadał wam Ewangelię mimo tę, którąśmy wam opowiadali, niech będzie przeklęty” (Gal. 1:6-9). Złe duchy, upadli aniołowie, mają pewną władzę ujawniania się, która była im pierwotnie dana przez Boga, lecz której oni nadużyli. Bardzo wielu zostało zwiedzionych przez tych złych aniołów, mniemając, iż otrzymali oni objawienia od Pana, ponieważ zli aniołowie często przemawiają w imieniu Pana, przemieniając się pozornie w aniołów światłości, jak ostrzegał na wstępie Apostoł (2 Kor. 11:13-15).

Słuchanie tych objawień, szeptanych do ucha lub pojawiających się, jako wrażenia naszego umysłu, jest rzeczywiście bardzo niebezpieczne. Każde wrażenie umysłowe powinno być sprawdzone Słowem Bożym, zapisanym w celu kierowania nami. Wszystko, co nie zda tego przełomowego testu powinno być natychmiast odrzucone. Dzisiejsze urojenia tego rodzaju są bardzo subtelne. Zwiedzeni apostołowie upadłych istot duchowych są przemieniani w apostołów światłości. Jednakże Duch Boży zawsze działa w pełnej harmonii z Jego pisanym Słowem

DZIAŁANIE DUCHA PRZED ZIELONYMI ŚWIĄTKAMI

Każda doskonała istota stworzona na obraz i podobieństwo Boga posiada Ducha Świętego.

Adam przed upadkiem posiadał Ducha Świętego — Święty umysł, usposobienie, był bowiem zaszczipiony przez Stwórcę w pewnej mierze w sercu doskonałego człowieka. Prorocy w dawnych czasach też posiadali Ducha Świętego i od czasu do czasu pod wpływem tego Ducha lub mocy Bożej, mówili lub pisali słowa, których często sami nie rozumieli (Ezech. 20: 49; 1 Piotra 1:10-12). Posiadali oni Boski święty umysł w tym sensie, że próbowali wykonywać świętą Boską wolę. Jednakże działanie względem nich mocy Boga, w czasie, gdy otrzymywali Boskie polecenia, było mechaniczne.

Porównując działanie Ducha na Proroków przed Chrystusem z działaniem tegoż Ducha w Apostołach podczas służby naszego Pana, zauważymy, że dawni Prorocy dokonywali niektórych czynów takich samych jak Apostołowie, chociaż nie wszystkich. W pewnych przypadkach Prorocy budzili umarłych ze śmierci do życia, trąd został uleczony przez Elizeusza, Eliasz dzban wody napełnił oliwą, gorzkie wody zostały uzdrowione. We wszystkich tych przypadkach dokonywano cudów w Boskim imieniu przez Ducha Świętego, czyli moc Boga. Kiedy hasz Pan Jezus był na ziemi, moc, jakiej udzielił Swoim uczniom, była pewną miarą Jego własnego Ducha. Po Swoim zmartwychwstaniu, Jezus tchnął na nich i rzekł „Weźmijcie Ducha Świętego” (Jana 20:22). Być może, iż w tym przypadku nastąpiło udzielenie pewnej ilości mocy jednorazowo lub też mógł to być przekonywujący sposób oznajmienia im, że za kilka dni mieli oni być napełnieni mocą Ducha Świętego w specjalny sposób, po tym jak On wstąpił w niebiosa, aby pojawić się przed obliczem Boga w ich sprawie. W każdym razie, nie można mylić tego wydarzenia z działaniem Ducha Świętego w Zielone Świątki.

OBJAWIENIE SIĘ DUCHA W ZIELONE ŚWIĄTKI

Udzielenie Ducha Świętego w wylaniu, które miało miejsce w Zielone Świątki, było czymś zgoła nowym, różnym od wszystkich poprzednich objawień mocy Bożej. Duch Święty, którego otrzymali członkowie Kościoła w tym czasie pochodził od Ojca. Ojciec bezpośrednio uznał ich za Swoich synów (Jana 1:12). Pan Jezus był w rzeczywistości Narzędziem w przekazywaniu błogosławieństw i Sam przyznawał, że pochodziły one od Ojca (Dz. Ap. 2:32, 33). On już uprzednio powiedział Swym uczniom, aby mieszkali w Jeruzalemie aż do chwili, gdy zostaną obdarzeni mocą pochodzącą z Wysokości, gdy otrzymają „obietnicę Ojca mego” (Łuk. 24:49). Niektóre z widocznych objawień Ducha Świętego w tym czasie i ich dalsze następstwa były takie same jak te, które wystąpiły, gdy Jezus Sam obdarzył ich świętą mocą podczas Swej służby.

Lecz manifestacja Ducha Świętego w różnych okolicznościach oznaczała prawdopodobnie różne rzeczy. W przypadku dawnych Proro-

ków, zewnętrzne okazanie się Ducha Świętego było dozwolone na to, by naród żydowski mógł dostrzec Boskie posłanie i szczerze w nie uwierzyć. Wydaje się, że ten sam cel przyświecał naszemu Panu, gdy wysłał uczniów — Dwunastu i Siedemdziesięciu w Swoim imieniu — cel, by Jego poselstwo, iż Królestwo jest blisko, mogło być rozgłoszone po całej Ziemi Świętej, w celu zwrócenia uwagi ludzi na fakt przyjścia Mesjasza.

Po Zielonych Świątkach poselstwem uczniów było, że ten sam Jezus, którego Żydzi ukrzyżowali powstał z umarłych. Dali oni świadectwo tego faktu z wielką mocą. Duch Święty działał w dodatkowym celu, by nawrócić Żydów i przyprowadzić ich do Chrystusa. Ten sam Duch Święty będzie działał w przyszłości, kiedy będzie wylany na wszelkie ciało (Joela 2:28; Iz. 19:18-25; 32:13-15; 44:3; Ezech. 36:25-27; 39:29). Jego działanie objawi się w oświeceniu umysłu, w pomaganiu i instruowaniu oraz stopniowym leczeniu narodów pod względem umysłowym, moralnym, fizycznym i religijnym.

Jednakże, działanie Ducha Świętego podczas Wieku Ewangelii na klasę Kościoła miało całkowicie specjalne cechy, inne niż w pozostałych okresach. Składało się ono ze spłodzenia do nowej natury, natury Boskiej (2 Piotra 1:4), któremu towarzyszyło nadprzyrodzone oświecenie serca i umysłu, umożliwiające jednostce zrozumienie prawd duchowych i głębokie spojrzenie w sprawy Boskie, jakie dotąd nie miało miejsca. Nowy umysł jest zawsze początkowo nierozwinięty, ale musi rozwijać się dzień po dniu, karmiąc się Słowem Bożym, stając się coraz bardziej oceniającym i przyswajającym rzeczy pochodzące od Ducha, których niepoświęcony ziemski człowiek nie dostrzega. Nowe serce, umysł i wola muszą wzrastać w łasce, w miłości Boga i sile duchowej, upodabiając się do Chrystusa pod względem charakteru, poprzez większe umocnienie i utwierdzenie w Prawdzie jak i w Jezusie Chrystusie, naszym Panu.

U Jana 7:39 czytamy, „Jeszcze nie był dany Duch Święty, przeto że Jezus nie był uwielbiony”. Ojciec nie mógł udzielić Ducha synostwa nikomu, aż do chwili, gdy Jezus został ukrzyżowany i umarł, a następnie powstał od umarłych i wstąpił do nieba, aby zastosować Swoją zasługową ofiarę za tych, którzy mieli stanowić Kościół, co jest zobrazowane przez świątynię najświętszą przybytku — mówiąc innymi słowy, Bóg nie mógł zesłać Ducha synowskiego, aż do momentu, gdy Jezus złożył w depozycie Swoją zasługę w ręce Ojca i została ona przyjęta, jako przypisanie na rzecz wszystkich z tej klasy, bowiem nikt nie mógłby otrzymać Ducha synostwa, jak tylko przez Odkupiciela, naszego Pana Jezusa Chrystusa.

Podczas Wieku Ewangelii pewne jednostki miały błogosławiony przywilej otrzymania Ducha w ten sposób, przywilej stania się synami Boga na płaszczyźnie duchowej. I wszyscy z tej klasy, którzy wytrwali w wierności wzglę-

dem tego przymierza z Panem, zostali zrodzeni, w wyniku duchowego zmartwychwstania, w naturze Boskiej (Jana 3:8; 2 Piotra 1:4). Taka oferta nie była nigdy przedtem złożona i nigdy już się nie powtórzy. Ta klasa otrzymała specjalne instrukcje i opiekę ze strony Ojca poprzez Jezusa, aby jej członkowie mogli osiągnąć tę wysoką pozycję, do której zostali powołani. Nie ma już dłużej miejsca, jak to się działo w czasach Apostołów, na nadawanie prawdziwym uczniom Chrystusa w cudowny sposób darów Ducha, ponieważ one już nie są potrzebne. Jedynie dwunastu Apostołów podczas swej działalności usługiwało w udzielaniu takich darów (Dz. Ap. 8:14-24; 10:44-47; 11: 15; 19:1-6). A kiedy Apostołowie i ci, którym oni te „dary” Ducha udzielali pomarli, to cudowne dary ustały (1 Kor. 13:8), Jak to pokazuje historia.

Ale prawdziwi uczniowie Chrystusa mają owoce Ducha, które pozostały i które są o wiele ważniejsze, niż same „dary”. Owoce te mają być rozwinięte w ich charakterach przez studiowanie Słowa, przez modlitwę i staranne wysiłki życia codziennego.

Klasa Chrystusa jest klasą Pomazańców. Ich spłodzenie i pomazanie wynikało z tego samego działania Ducha Świętego. Spłodzenie reprezentowało rozpoczęcie nowego życia przez jednostkę. Pomazanie przedstawiało wejście w Ciało Chrystusowe. Kiedy Kościół przedstawił się w poświęceniu i został przyjęty, jego członkowie zostali natychmiast spłodzeni z Ducha Świętego i wprowadzeni w Ciało, podlegając pomazaniu, które spływało z wielkiej Głowy, z Jezusa Chrystusa. To działanie Ducha rozpoczynało indywidualną pracę i także nową społeczność w obrębie grona Pomazańców, lub Ciała Chrystusa.

Różnorodne owoce Ducha, które muszą być rozwijane w miarę jak uczniowie Chrystusa kontynuują nowe życie, są najbardziej upragnione ze wszystkiego, co można sobie wyobrazić. Zostały one określone przez Apostołów Pawła i Piotra nieco odmiennym nazewnictwem. Święty Paweł nazywa te owoce „miłością, weselem, pokojem, nieskwapliwością, dobrotliwością, dobrocią, wiarą, cichością, wstrzemięźliwością” (Gal. 5:22, 23). Apostoł Piotr wymienia je jako wiarę, cnotę, umiejętność, powściągliwość, cierpliwość, pobożność, miłość braterską i miłość bezinteresowną — szeroko rozumianą, ogólną miłość obejmującą wszystkich ludzi, nawet nieprzyjaciół (2 Piotra 1:5-7). Lista ta jest bardzo wszechstronna i obejmuje wszystkie owoce Ducha Świętego. Jeżeli rozwiniemy te owoce w pełni i w obfitości, to jak zapewnia nas Święty Piotr, nigdy nie upadniemy, lecz będziemy mieć hojne wejście do Królestwa Chrystusa (w. 11).

STOPNIE OKAZANIA SIĘ DUCHA

Rozważając owoce Ducha Świętego, tak jak są podane w Słowie, musimy spodziewać się, że one wszystkie są całkowicie rozwinięte w każ-

dej istocie, stworzonej na podobieństwo Boga, a także sprawdzone i udowodnione. Różnica pomiędzy poszczególnymi poziomami życia polega, nie na rodzaju, lecz na stopniu uzależnionym od zdolności, możliwości, każdej jednostki. Ludzkość zatraciła obraz i podobieństwo Boga w bardzo dużym stopniu. Dlatego też w nie poświęconej ludzkiej istocie, żyjącej współcześnie, brakuje tych właściwości, które posiadałaby, gdyby człowiek pozostał doskonały. Uczniowie Chrystusa z Wieku Ewangelii są poddawani wielorakim trudnym doświadczeniom, przeznaczonym zgodnie z Boskim błogosławieństwem i wiedzą do rozwinięcia tych właśnie zalet, bowiem uczniowie ci, jeżeli pozostaną wierni, mają być wyniesieni do wysokich stanowisk w Królestwie Boga. Oni muszą rozwinąć te owoce Ducha w dużym stopniu i aby byli w stanie to zrealizować, otrzymują nadprzyrodzone oświecenie i łaskę Boską.

Podczas gdy pozostajemy w niedoskonałym stanie, nie możemy okazać tych cennych owoców w stopniu doskonałym, ponieważ ciało nie jest w stanie odpowiednio uzewnętrznić pragnień nowego serca, nowego umysłu. Grzech tak opanował mózg ludzki, że on nie będzie doskonale reagował na święty umysł, znajdujący się w nim. Z tego też powodu, szata przypisanej sprawiedliwości Chrystusowej musi być dostarczona, aby okryć nasze potrzeby, aż do momentu, gdy bieg naszego życia tu na ziemi będzie całkowicie zakończony.

RÓŻNE STOPNIE CHWAŁY

Rozważając restytucję świata w czasie, który ma właśnie nadejść, widzimy, że Bóg przygotował Tysiącletnie Królestwo Mesjasza w celu poinformowania ludzkości i przywiedzenia jej do całkowitej doskonałości umysłu i moralności. Przyrowadzenie ludzkości do stanu, w którym będzie podobna do obrazu Boga, będzie oznaczać, że ludzie staną się synami Boga i będą posiadać wszystkie owoce i łaski Ducha Świętego (Joela 2:28), które rozwijał Kościół Wieku Ewangelii.

Jaka, więc, będzie różnica w działaniu Ducha w tych klasach? Odpowiadamy, że, tak jak już stwierdziliśmy, różnica będzie polegała, na jakości, a nie ilości lub rodzaju. Działanie Ducha Świętego w warunkach ludzkich będzie z konieczności bardziej ograniczone, gdyż ludzie będą synami Boga na poziomie ludzkim. Podobnie, okazywanie owoców Ducha Świętego przez aniołów będzie odpowiednie dla ich natur.

Aby zilustrować te różnice tak różnorodne weźmy pod uwagę, kilka kamieni szlachetnych. Niech szmaragd przedstawia doskonałość ludzką, topaz doskonałość anielską, diament doskonałość Boską. Wszystkie one są cenne i wszystkie piękne. Każdy jest doskonały w swoim rodzaju, ale ich rodzaje różnią się jeden od drugiego. Diament jest najtwardszy oraz najjaśniejszy i odbija największą ilość światła. Podobnie jest z naturą Boską. Pan przyrzekł, że

wierne Maluczkie Stadko (Łuk. 12:32) otrzyma najwyższą chwałę i cześć, związaną z nieśmiertelnością. Stąd nieśmiertelność manifestuje wszystkie chwalebne atrybuty doskonałego charakteru w najwyższym stopniu, ze wszystkich rodzajów stworzeń Boskich.

Ale wszyscy synowie Boga, na każdym poziomie, otrzymają Świętego Boskiego Ducha. Nikt inny nie otrzyma pozwolenia do przedłużania swego istnienia poza Tysiąclecie, bez zdania ostatecznego egzaminu. Bóg będzie w

posiadaniu wspaniałego Wszechświata przez wieki wieczne, a z każdego z zamieszkałych światów będą rozbrzmiewać pieśni czci, które będą podchwytywane i powtarzane przez wszystkie kochające i lojalne serca w każdej części bezgranicznego dominium Jehowy. Istnienie będzie ideałem w tym szczęśliwym Dniu, dla którego zostały stworzone wszystkie inne dni a najwspanialszym dziedzictwem będzie dziedzictwo Chrystusa Bożego.

BS '80, 42

INTERESUJĄCE PYTANIA I ODPOWIEDZI

TRZY RODZAJE GRZECHU

PYTANIE: Ile jest rodzajów grzechu? **ODPOWIEDZ:** Ogólnie rzecz biorąc istnieją trzy rodzaje grzechu:

(1) *Grzechy ze słabości i/lub grzechy z nieświadomości*, czasami nazywane grzechami *powszednimi*: „Ale który nie znał, a czynił rzeczy godne karania, mniej plag odniesie” (Łuk. 12:48). „Wiem, żeście to z nieświadomości uczynili, jako i książęta wasi” (Dz. Ap. 3:17). „Bo nie czynię dobrego, które chcę; ale złe, którego nie chcę, to czynię. A jeźliż ja to czynię, czego nie chcę, już ja więcej nie czynię tego, ale grzech, który we mnie mieszka” (Rzym. 7:19, 20). „Bom to z niewiadomości czynił, będąc w niewierze” (1 Tym. 1:13). „Ale jest grzech nie na śmierć” (1 Jana 5:17).

(2) *Grzechy, które są całkowicie dobrowolne*, czasami nazywane grzechami *śmiertelnymi*: „Albowiem nie może być, aby ci, którzy są raz oświeceni, i skosztowali daru niebieskiego, i uczestnikami się stali Ducha Świętego ... Gdyby odpadli, aby się zaś odnowili ku pokucie, jako ci, którzy sobie znowu krzyżują Syna Bożego, i jawnie go sromocą” (Żyd. 6:4, 6). „Albowiem jeźlibyśmy dobrowolnie grzeszyli po wzięciu znajomości prawdy, nie zostawałaby już ofiara za grzechy” (Żyd. 10:26). „Jest ci grzech na śmierć” (1 Jana 5:16).

(3) *Grzechy częściowo dobrowolne, częściowo ze słabości i/lub z nieświadomości*, czasami nazywane grzechami *mieszanymi*: „Ten zasie sługa, któryby znał wolę pana swego, a nie był gotowym, ani czynił według woli jego, wielce będzie karany” (Łuk 12:47). „Tedy się począł przeklinać i przysięgać, mówiąc: Nie znam tego człowieka ... I wspomniął Piotr na słowa Jezusowe ... a wyszedłszy precz, gorzko płakał” (Mat. 26:74, 75).

JAK GRZECH JEST POPEŁNIANY

PYTANIE: W jaki sposób może być popełniony grzech?

ODPOWIEDŹ: W ogólności istnieją cztery sposoby.

(1) *W myśli*: „A widząc Pan, że wielka była złość ludzka na ziemi, a wszystko zmyślanie myśli serca ich tylko złe było po wszystkie

dni” (1 Moj. 6:5). „Jeźliż złe myślił, położył rękę na usta” (Przyp. 30:32). „Myśli ich są myśli nieprawości” (Iz. 59:7).

(2) *W pragnieniu*: „Każdy, który patrzy na niewiastę, aby jej pożądał, już z nią cudzołóstwo popełnił w sercu swoim” (Mat. 5:28).

(3) *W mowie*: „Jeźli kto nie upada w słowie, ten jest doskonałym mężem, który też może na wodzy trzymać i wszystko ciało” (Jak. 3:2).

(4) *W czynie*: „Bo były złe uczynki ich” (Jana 3:19).

BLUŹNIERSTWO PRZECIWKO DUCHOWI ŚWIĘTEMU

PYTANIE: Co jest bluźnierstwem przeciwko Duchowi Świętemu?

ODPOWIEDŹ: Słowo *bluźnić* oznacza *mówić źle*. Bluźnienie przeciwko Boskiemu Świętemu Duchowi, mocy lub usposobieniu, jest aktem złego wyrażania się o wszelkiej nauce, czynie, przymiocie, planie Boga, itd., przeciwnie do przekonań mówiącego.

Nasz Pan ostrzega przed bluźnierstwem u Mat. 12:31, 32. Z kontekstu dowiadujemy się, że Jezus właśnie użył mocy Boskiej, lub Świętego Ducha, udzielonej Mu przez Ojca, by wypędzić diabła. Faryzeuszowie, którzy ten cud oglądali, nie mogą mu zaprzeczyć, próbowali obalić jego siłę twierdząc, że został dokonany mocą szatana. W odpowiedzi Jezus dobitnie zaprzeczył, jakoby moc przez Niego użyta należała do Niego Samego. On stwierdził, że była to moc Boska, lub wpływ Boski, mówiąc: „Ja duchem Bożym wyganiam dyjabły”. Następnie potępił ich za to, że złośliwie przypisywali złym mocom, to czemu nie mogli zaprzeczyć, a co było dobrym czynem, któremu nie towarzyszyła żadna oznaka grzechu, samolubstwa, ambicji lub czegokolwiek przeciwnego naukom Boskim lub zarządzeniom dotyczącym Jego ludu, związanego przymierzem w tym czasie.

Jezus wykazał im, że przez niewiedzę i zaślepienie mogli opacznie interpretować Go, Jego słowa i Jego wysiłki, a przez podobne zaślepienie mogli błędnie interpretować wiele spraw Boga i dlatego źle się o nich wyrażać. Fakt, że źle się o tym wyrażali, pomimo iż stali się oni świadkami tak oczywistej mocy Boskiej wy-

stepującej bezpośrednio przeciwko mocy diabła, pokazywał Jemu bezsprzecznie (bowiem On znał ich myśli - w. 35), że ich serca znajdowały się w najbardziej bezbożnym stanie.

Bluźnienie przeciwko Bogu (takie jak twierdzenie nieświadome, że On będzie wiecznie prześladował większość Swych ludzkich stworzeń), czy przeciwko Jezusowi (takie, jak nieświadome twierdzenie, że zrodził się On z nierządu lub z ziemskiego ojca - jak to niektórzy twierdzą - lub, że kłamał, gdy mówił o Swej przedludzkiej egzystencji) może być ludziom wybaczone - *będzie* im wybaczone, jeżeli będą właściwie pokutować, ponieważ niewiedza przyszła wraz z upadkiem Adamowym, a okup był złożony przez Jezusa za wszystkich, którzy są uczestnikami tego upadku i jego przekleństw. Ale grzechy przeciwko jasnemu objawieniu się łaski nie mogą być przypisane niewiedzy i/lub słabościom ciała i dziedziczności, lecz muszą być uważane, jako *dobrowolny* upór i podłość serca, co jest niewybaczalne.

Jeżeli grzech nie jest całkowicie dobrowolny, to znaczy, gdy jest to grzech *mieszany*, który zawiera jedynie pewną miarę dobrowolności, gdy jest to dobrowolny grzech przeciwko części oświecenia, wtedy „plagi” — ciężkie doświadczenia jako karanie — będą nieuniknionym następstwem. W zależności od stopnia dobrowolności grzechu przeciwko większej mierze światła, i większej łasce wypływającej ze świętej mocy Boga, przyjdą na nas „plagi”, ale jeżeli przekroczenie występuje pomimo pełnego i jasnego zrozumienia dobra i zła oraz całkowitej świadomej opozycji w stosunku do świętej mocy Boga, wtedy oznacza to wieczne zniszczenie, wtórą śmierć, całkowitą zapłatę za grzech (Ps. 37:38; 145:20; Iz. 1:28; 2 Tes. 1:8, 9; 2 Piotra 2:1, 12, 20-22; Dz. Ap. 3:23; Obj. 21:8).

Przebaczenie za grzechy, jakie zapewnia nam okup, obejmuje grzechy z nieświadomości i/lub grzechy ze słabości wypływające z upadku, lecz nie osobistego, dobrowolnego i zamierzonego grzechu przeciwko oświeceniu. Nie możemy jednak zapominać, że liczne grzechy zawierające pewną miarę dobrowolności zawierają też pewną miarę słabości lub nieznamośności zasad sprawiedliwości, albo też obydwa te elementy. Każdy grzech proporcjonalnie do niewiedzy i słabości, jaką zawiera jest *wybaczalny* dzięki Boskiej łasce przez Jezusa — przez wiarę i przyjęcie Jego pojednania a proporcjonalnie do tego, na ile grzech bywa zamierzony i dobrowolny, jest on niewybaczalny — musi być *odpokutowany* przez znośenie „plag”, tak długo aż pojawią się w nim cechy wybaczalne. Śmierć i zniszczenie jest karą ostateczną, gdy nie można już znaleźć w danym grzechu żadnych wybaczalnych cech. Tak więc widzimy, że wszelki grzech dobrowolny jest przeciwko oświeceniu, przeciwko Świętemu Duchowi prawdy i taki grzech nigdy nie będzie *przebaczony*, ani w tym wieku (w tym złym, obecnym świecie — Gal. 1:4), ani w przyszłym (w

Wiek Tysiąclecia — dniu sądu świata — Dz. Ap. 17:31; 2 Piotra 3:8).

Z faktów mających związek z bluźnierstwem Faryzeuszów przeciwko Duchowi Świętemu wyciągamy wnioski, że następujące rzeczy stanowią podstawowe elementy, które muszą wystąpić, gdy ono jest popełniane: (1) Boska nauka, czyn, cecha i plan, itp., o których się źle mówi są przez mówiącego za takie uważane; (2) zastanowienie się poprzedza słowa; (3) mowa jest pobudzona złością; (4) charakteryzuje się opozycją przeciwko Panu; (5) pewne samolubne motywy pobudzają mowę; i ostatecznie (6) jest ono wypowiedziane dobrowolnie.

Formę, jaką ten szczególny grzech przyjmuje jest mowa lub słowa. Nie jest on popełniany w myśli lub uczynku bez słów lub aktu mowy. Wyrażenie *grzech* przeciwko Duchowi Świętemu jest więc szerszym pojęciem niż wyrażenie *bluźnierstwo* przeciwko Duchowi Świętemu, bowiem grzech może być popełniony przez motyw, myśl, słowo lub czyn, podczas gdy bluźnierstwo przeciwko Duchowi Świętemu może być popełnione jedynie przez słowo. W ten sposób bluźnierstwo przeciwko Duchowi Świętemu jest jedną z tych czterech form grzechu przeciwko Duchowi Świętemu, który może być także popełniany w każdej z pozostałych trzech form, przez jakie nie można popełnić bluźnierstwa przeciwko Duchowi Świętemu. Jeżeli w podanych powyżej 6 przesłankach mowa jest o Boskości, jak na przykład o osobie Boga, Jego charakterze, prawdzie, działaniach, przedstawicielach, itp., wtedy jest to mowa bluźniercza przeciwko Duchowi Świętemu, w której grzech jest ograniczany w formie mowy lub słów. BS '80, 45.

JEHU NISZCZY JEZABELĘ

Pytanie: Co pokazuje w związku z tym obraz Jehu niszczącego Jezabelę (2 Król. 9:30-37)?

Odpowiedź: Jak już powiedziano, Jehu przedstawia konserwatywną klasę pracującą, która doprowadzi do upadku Europy sprzymierzonej (antytypowego Jorama Izraelskiego) i antytypowego Ochozjasza Judzkiego (mniej lub więcej autokratycznej Ameryki pomagającej sprzymierzonej Europie). Antytypowy Jehu nie tylko doprowadzi do ich upadku (2 Król 9:12-28; 2 Krom. 22:1-9), lecz także do zniszczenia Kościoła Rzymskokatolickiego (antytypowej Jezabeli).

Zniszczenie to jest pokazane w 2 Król. 9: 30-37. Jednym z wydarzeń poprzedzających wspomniane zniszczenie był i jest proces upiększania się antytypowej Jezabeli (Obj. 2:20-23), dzięki któremu jej inspiratorzy na tysiąc sposobów starają się złagodzić i ukryć niedogodne i szpetne osobliwości doktryn, organizacji, praktyki, ducha, historii, dyplomacji oraz spowodować, by mogła pokazywać się publicznie, jako przyjemna, piękna a pożądana (H '25, 5,6; '27, 28-31). Najwybitniejszym spomiędzy jej ekspertów w zakresie zabiegów kosmetycznych jest Jan Paweł II (oraz stroniczy człon-

kanie jego hierarchii), który ze swą ujmującą osobowością usiłuje, aczkolwiek z wielkim trudem, uczynić Kościół Katolicki, wraz z jego szpetnymi cechami, przyjemnym, pięknym i pożądanym.

Papież bardzo się stara, aby te cechy, takie jak nieomylność papieska i obowiązkowy celibat księży (który jest niebiblijny — 1 Tym, 3:2; 4:3; Tyt. 1:6), były mile widziane i atrakcyjne. Liczni katolicy, nawet wybitni wodzowie, dostrzegają, że nauki o przymusowym celibacie księży są niebiblijne. Teolog katolicki Hans King napisał do papieża, jak następuje: (*National Catholic Reporter* z 16 maja 1980 r.)

„Tak Jezus jak i Paweł wyraźnie przyznawali pełną wolność [do pozostawiania w celibacie] każdej jednostce: »Kto może pojąć, niechaj pojmuje« (Mat. 19:12), »Każdy ma swój własny dar od Boga, jeden tak a drugi owak« (1 Kor. 7:7). Ta wyraźnie zagwarantowana wolność — celibat, jako wolny charyzmat — jest naruszona przez osobistą regułę celibatu dla kleru.

Starożytna tradycja potwierdza Pismo Święte: Piotr — do którego usprawiedliwiający swój urząd, odwołujesz się szczególnie — i apostołowie byli i pozostawali żonatymi — Paweł potwierdza to dosadnie — nawet w doskonałym naśladowaniu Jezusa [1 Kor. 9:5]. Poprzez pierwsze stulecia to pozostawał wzorem dla biskupów i księży: »biskup ma być...mąż jednej żony« (1 Tym. 3:2) ... Dopiero w późniejszych stuleciach nastąpił celibat charyzmatyczny, mający swoje pierwotne miejsce we wspólnotach klasztornych, który źle rozumiano, jako wyraz zakazu małżeństwa i rozszerzono na cały kler”.

Ponadto, papież i stowarzyszeni z nim eksperci z dziedziny upiększania usilnie starają się, by papieskie nauki na temat kontroli urodzeń nadawały się do przyjęcia, były atrakcyjne i wspaniałe, podczas gdy większość katolików (nawet księża w USA — Ter. Pr '81, str. 22; 23) ich nie zaakceptowała.

Podobnie, papież i jego towarzysze z dziedziny upiększania starali się, by głoszone przez nich nauki na temat zachowania obecnego porządku rzeczy wydawały się przyjemne, atrakcyjne i piękne, lecz to wszystko będzie na próżno z powodu Boskiego dekretu wydanego przeciwko obecnym „*niebiosom* i ziemi” (2 Piotra 3:10—12).

Lecz my wiemy, że wszystkie wysiłki zabiegów kosmetycznych antytypowej Jezabeli okażą się bezskuteczne, że masy, które stanowią konserwatywną klasę pracującą, rozpoznają wiele z jej niepożądanych i szkodliwych cech i powstaną przeciwko niej. Antytypowy Jehu zapyta, kto jest po jego stronie (2 Król. 9:32). Dwie lub trzy grupy (komorników) odpowiedzą pozytywnie i zrzucą ją na zniszczenie.

Jedna z tych grup zdaje się składać z protestantów a druga z katolików, którzy zwrócą się przeciwko Kościołowi Rzymskokatolickiemu, trzecia natomiast zdaje się składać z innych jednostek, aniżeli z dwu wymienionych grup, które będą narzędziami do zniszczenia jej. Konserwatywna klasa pracująca weźmie udział w ostatecznym zniszczeniu (w. 33).

Symboliczne psy - doprowadzeni do pasji zwolennicy i nieposkromieni wrogowie - dokończą zniszczenia (w. 35, 36), pozostawiając jedynie pamięć o jej naukach (czaszka), jej postępowaniu (nogi) i jej uczynkach, jej służbie (ręce). Tak zniknie na zawsze wielki odstępczy Kościół Rzymskokatolicki. Niech wszyscy miłujący Boga, człowieka, prawdę i sprawiedliwość cieszą się z tych perspektyw (porównaj Obj. 18:20)! P '81, 46

KIEDY SIĘ SKOŃCZY ŚMIERĆ ADAMOWA?

Pytanie: Czy ludzie w dalszym ciągu będą umierać śmiercią Adamową po ustanowieniu Królestwa na ziemi?

Odpowiedź: Nikt nie umrze śmiercią Adamową na żadnym miejscu, gdzie będzie działać ziemski faza Królestwa, ponieważ ustanowienie takiej fazy Królestwa w jakiejś strefie oznacza zatrzymanie w niej rozwoju procesu umierania Adamowego i zapoczątkowanie procesu restytucji.

Lecz to stadium Królestwa nie będzie skuteczne w tym samym czasie wszędzie na całej ziemi, na przykład, ono prawdopodobnie będzie ustanowione w Jerozolimie na wiele lat zanim zostanie założone w Japonii lub w jakimkolwiek innym prawie całkowicie pogańskim kraju. Tak więc w Jerozolimie natychmiast po ustanowieniu działania ziemskiej fazy Królestwa, proces umierania Adamowego przestanie działać. Jednakże on będzie postępował i ludzie będą wchodzić do stanu śmierci Adamowej, na przykład, w Japonii i na każdym innym miejscu, gdzie ustanowienie ziemskiej fazy Królestwa jeszcze nie będzie w toku, tak długo jak długo ten proces będzie tam operował, ponieważ Chrystus i Kościół działając przez ziemską fazę Królestwa, - będą kładli kres postępowi procesu śmierci Adamowej i wyrugują go przez zapoczątkowanie postępu restytucji. P'75,44

UWAGA. W Ter. Pr. '77, str. 47, kol. 1, po wierszu piątym, po słowach *ponad ublagalnią*, opuszczono następujący fragment artykułu: **to jest, z odbicia chwały, która Go przedstawiała. Ten opis pokazuje, że Bóg nie przemawiał do Mojżesza tak jak do najwyższego kapłana —** i dalej jak w wierszu szóstym: za pośrednictwem *urim i tummim*.